

Ordføreren (Elna Munch): Lovforslaget indstilles enstemmigt til Vedtagelse uforandret. Jeg skal for mit eget Vedkommende bemærke, at det er med stor Beklagelse, jeg er gaaet med til det. I den Skikkelse, hvori Lovforslaget nu foreligger, kunde vi have opnaaet dets Vedtagelse i forrige Rigsdagssamling i Tilknytning til Ægteskabsloven, til hvilken det danner et naturligt Supplement, og der havde af den Grund været al Anledning til at gennemføre det hurtigst muligt. Men den Gang ønskede Folketinget det ikke gennemført i den foreliggende Skikkelse. Derefter har man i Aar ført indgaaende Forhandlinger i Folketingsudvalget for at forbedre det, og det lykkedes da ogsaa at opnaa Enighed om et Standpunkt, der laa nær ved det, Folketinget havde indtaget i Samlingen 1919—20. Man havde fra Folketingets Side al Grund til at mene, at Landstinget kunde slutte sig til den nye Affattelse, og det maa derfor meget overraske, at dette ikke er sket.

Fra Folketingsudvalgets Side har man gjort alt muligt for at sikre *Hjemmene* en saagstlig Stilling som muligt. Dette har Landstinget ikke kunnet tiltræde; man er der gaaet imod Hjemmenes Interesser, bl. a. til Fordel for fjernere Slægtninge. Jeg maa meget beklage, at Landstinget ikke har villet følge os i vore Bestræbelser paa dette Omraade. Ogsaa paa et andet Punkt er Lovforslaget blevet væsentligt forringet i Landstinget. I Lovforslagets § 2 stod der, som det oprindeligt var forelagt, at en Mand ved Testamente skulde kunne indsætte en Tilsynsværge for sin Enke, medens Hustruen ikke havde en tilsvarende Ret. Jeg havde ønsket, at denne Bestemmelse enten helt skulde bortfalde, eller at begge Ægtefæller kunde faa den samme Ret, og det glæder mig, at et æret Medlem af Landstinget Fru Schmit i Betænkningen har udtalt sig i samme Retning. Jeg kunde imidlertid ikke faa det gennemført i Folketingsudvalget. Men man naaede dog et Skridt frem i den rigtige Retning, idet man tilføjede den Bestemmelse, at Hustruen skulde have den samme Ret som Manden overfor den Del af Boet, som hun ved sin Død raadede over. Det var ingenlunde tilfredsstillende, men det fjernede dog den grælleste Uretfærdighed. End ikke dette har Landstinget kunnet tiltræde. Som Bestemmelsen nu er formet, er det en Plet paa vor Lovgivning, i skærende Modstrid med de Principper, som er nedlagt i Ægteskabsloven. Megen praktisk Betydning faar det neppe, men saa meget urimeligere er det at beholde dette Rudiment, der minder om en Tid, hvor

der overhovedet kun gaves een Slags Borgere her i Landet, som havde Rettigheder. Jeg haaber, at det maa lykkes snarest muligt at faa Loven revideret paa dette Punkt.

Naar jeg er gaaet med til at indstille Lovforslaget til Vedtagelse til Trods for, at det gaar mod Hjemmenes Interesser og mod Kvindernes Interesser, er det, fordi det i Forhold til det nu bestaaende dog ikke bringer Tilbageskridt, men rummer en væsentlig Forbedring paa et enkelt Punkt, nemlig, at en Enke har samme Ret som en Enkemand til at hendside i uskiftet Bo. Denne Bestemmelse er saa vigtig, at jeg af Hensyn til den ikke har ment det rigtigt at standse Lovforslaget, og jeg skal derfor anbefale, at man stemmer for dets Vedtagelse.

Axel Møller: Jeg er ligesom den ærede Ordfører kun med megen Beklagelse gaaet med til den Affattelse, som Landstinget har givet dette Lovforslag, idet der deri saa godt som ikke er taget noget Hensyn til de Ønsker, der fremkom enstemmigt fra Folketinget. Forskellen mellem de to Opfattelser i denne Sag kan jeg maaske illustrere ved et lille Eksempel. Hvis en Mand dør uden Børn, men efterlader sig Enke og tillige har nogle Søkende, Nevøer og Niecer, og han — lad os tænke os — har et Særeje paa kontant 10 000 Kr., og der desuden i Fællesboet er f. Eks. et Hus paa 20 000, sagde Folketinget, at Enken bør foreløbig have begge Dele, altsaa de 30 000, og efter hendes Død skal Halvdelen, 15 000, gaa til hendes Slægt, og den anden Halvdel, 15 000, til Mandens Slægt, saaledes at Slægterne paa begge Sider bliver ligestillet. Landstingets Affattelse medfører derimod i det nævnte Eksempel, at Enken straks maa udbetale 5 000 Kr., og yderligere maa hun ved nyt Giftermaal udrede en Fjerdedel af Resten, og ved eventuel Deling af Boet ved Enkens Død forbigaar man hele 3 Arveklasser af Mandens Slægt til Fordel dels for Konens Slægt og dels eventuelt ogsaa for Statskassen. Det kan man for Alvor kalde at skære Blodets Baand over, hvilken Indvending fremkom fra det ærede Medlem Fru Mathilde Hauschultz i Anledning af Folketingets Affattelse. Jeg maa udtale som min Overbevisning, at den almindelige Opfattelse i Befolkningen sikkert giver Folketingets Affattelse Medhold, og det viser sig ogsaa klart derved, at naar barnløse Ægtefæller opretter Testamente, bestemmes det næsten altid, at den længst levende skal have hele Boet, og først efter